

Gerben

*een kort wielerverhaal
door HHoextra*

Copyright

Auteur boek: HJWM Hoekstra

Titel verhaal: *Gerben*

© November 2022, HJWM Hoekstra

Uitgegeven in eigen beheer via <http://hhoextra.nl/Verhalen>
(hjwmhoekstra@ziggo.nl)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gerben

De oude renner

*Vroeger kon ik mij vermeien
en rijden
bij and'ren het snot voor de ogen weg
maar nu bid en smee ik
dat nog één keer
voor een laatste keer
de Heer krachtig wordt over mijn dijen*

De Optimist

Die middag, toen Gerben op het punt stond weg te rijden voor een controlebezoek aan de hartspecialist, had zijn vriendin Moniek hem nogal overvallen met de glimlachend gepresenteerde mededeling dat hij op tijd terug moest zijn. Ze had voor die avond een verrassing in petto voor hem. Het liefst wilde hij eigenlijk even geen gedoe aan zijn hoofd om alles nog eens rustig te overdenken, maar hij had redelijk enthousiast gereageerd, lijkt hem als hij terugloopt naar zijn auto. Die staat op de parkeerplaats bij de villa van de specialist. Deze, Henk Pots genaamd, heeft hem zojuist verzekerd dat zijn hart in optimale conditie verkeert en dat hij – met zijn uithoudingsvermogen van een renpaard – binnenkort grootse dingen zou kunnen verrichten op de racefiets. Hij heeft eigenlijk helemaal geen redenen om zich zorgen over te maken over iets. Het is eind januari en de merels durven voor het eerst dit jaar weer volop te zingen terwijl de zon de hemel in het westen rood kleurt. Alles ziet er gunstig uit voor hem met een prachtige vriendin die nu vast al op hem wacht, maar hij heeft toch het gevoel dat er ergens iets wringt in zijn leven zonder dat hij daar meteen een vinger op kan leggen.

Bij de oprit voor hun huis komt Moniek hem al tegemoet lopen. ‘We gaan meteen weer terug naar de stad,’ zegt ze, terwijl ze instapt, ‘we gaan eerst even een hapje eten. Om acht uur moeten we bij de voorstelling van Hans Mezers zijn.’ Mezers is een cabaretier uit de streek, maar eentje met landelijke bekendheid. Gerben kent zijn shows tot nu toe alleen van de TV. Hij is een groot bewonderaar van deze cabaretier vanwege diens originele kijk op absurde aspecten van op het eerste gezicht doodgewone zaken en zijn scherpe notie van dubbelzinnigheden in de Nederlands taal, waarmee hij zijn publiek vaak op het verkeerde been zet. Maar vanavond staat zijn hoofd niet bepaald op een lange zitsessie in het theater. Hij roept echter zo enthousiast mogelijk: ‘Geweldig!’ Moniek neemt hem nadenkend op terwijl ze weg rijden en merkt op ‘Het leek me wel goed na alles wat je hebt meegemaakt en het is ook beter dan dat eindeloze gepieker.’ Gerben knikt ‘Je hebt gelijk,’ zegt hij slechts.

Het etentje duurt iets langer dan verwacht, waardoor ze wat aan de late kant bij het theater aankomen. De theaterbediende laat hen pas na enig aandringen, en een korte blik met iets van herkenning richting Gerwin, de zaal binnen. ‘Volg me maar. De show is al begonnen. Rustig aan; Volg mij maar,’ fluistert hij. Met zijn zaklamp gericht op de vloer gaat hij hen wenkend voor naar hun zitplaatsen, op de voorste rij. Meteen bij het betreden van de zaal valt het Gerwin al op dat het publiek geconcentreerd de verrichtingen van Mezers volgt. Er zijn geen storende geluiden zoals kuchjes of gesnuif te horen en door het licht van het podium dat op de gezichten van het publiek valt ziet hij dat men de gebeurtenissen op het podium in zich op lijkt te zuigen. Af en toe klinken

luide lachsalvo's door de zaal terwijl Mezers de draak steekt met de jaarlijkse vertoning in de ridderzaal op prinsjesdag. Gerben let niet erg op dit verhaal terwijl hij, met Moniek, zo onopvallend mogelijk hun zitplaatsen probeert te bereiken. Als ze gaan zitten lijkt het wel of Mezers een licht geïrriteerde blik in hun richting werpt. Maar hij vervolgt zijn betoog over hoe de koning jaarlijks de ridderzaal betreedt en zich op zijn zetel neerlaat. 'Heeft u wel eens gezien in wat voor een geweldige stijl hij op zijn zetel gaat zitten? Dat is waarlijk een prachtige stoelgang!' Het laatste spreekt hij uit met opgaande toonhoogte om aan te geven dat er gelachen kon worden. Een brullend gelach vult inderdaad de zaal. Gerben, die denkt, mede doordat hij het voorafgaande grotendeels gemist heeft, dat 'een prachtige stoelgang' betrekking op hem heeft voelt zich wat opgelaten. 'Dat kan er ook nog wel bij,' denkt hij.

Het gelach brengt zijn gedachten terug op voor hem niet al te florissant verlopen laatste wielerseizoen. Voor een renner van zijn statuus, met eerdere successen op zijn naam als winst bij het Nederlands jeugdkampioenschap, drie etappeoverwinningen in grote rondes en een derde plek in de Ronde van Vlaanderen, waren de resultaten afgelopen jaar erg ondermaats geweest. Bij geen van de voorjaarsklassiekers het afgelopen jaar was hij bij de eerste dertig geëindigd; in de Amstel Goldrace had hij zelfs af moeten stappen. In de kranten werd geschreven dat hij – op zijn dertigste – al vroeg oud was en dat de vroegere kroonprins van het nationale wielrennen zijn beloftes niet had waargemaakt. Jan Vlieters, de leider van zijn wielploeg, Vedol-Adma, had zich bezorgd getoond. Hij drong aan op grondig lichamelijk onderzoek bij medisch specialisten en sportartsen en liet ook doorschemeren dat de twee hoofdsponsors Vedol, een firma gespecialiseerd in vederlichte vouwfietsen, en de Adma bank, aandrongen op maatregelen. Niet zo duidelijk was wat die maatregelen zouden kunnen behelzen.

Maar met de komst van een nieuwe subsponsor, QefiTT genaamd, leek het gevaar van ontslag of het niet verlengen van zijn contract voorlopig afgeslagen. De CEO van de firma, Baltus Baltwinius, had hem moed ingepraat en hem gestimuleerd om verder te gaan met wielrennen. Deze had hem meteen na het fiasco afgelopen jaar in de Goldrace benaderd en had toen langdurig op hem ingepraat. Hij raadde Gerben aan om zich medisch te laten doorlichten; hij gaf hem daarbij het visitekaartje van een studievriend van hem, dokter Pots. Terwijl Gerben nog op een krukje zat na te zweten van de wedstrijd nam hij het druk gebarende mannetje met zijn driftige bewegingen van zijn korte armpjes, aandachtig op. Hij had een chic donkerblauw maatpak aan met een rode stropdas en leek geen last te hebben van de hitte die in het rennersverblijf – een grote tent – hing. Hij vertelde ook enthousiast over het product van zijn bedrijf, Kefir yoghurt, dat een heilzame werking op de stofwisseling van mensen zou hebben door een gunstige beïnvloeding van de darmflora en zeker een geweldig positieve invloed op sportprestaties zou uitoefenen. 'In de darmen worden de prijzen verdiend!' zei hij meermalen en ook, zachtjes alsof het zeer vertrouwelijk was, 'Als je doet wat ik zeg ga je binnen een jaar weer topprestaties leveren.' Bij deze laatste woorden had hij Gerben doordringend aangekeken met zijn priemende kraaloogjes. Gerben vroeg zich even af hoever dat 'doen wat ik zeg' zou gaan. Maar kort daarop werd zijn aandacht afgeleid door de komst van Moniek die zoals meestal bij de finish op hem wachtte. Haar gezicht stond duidelijk in de trooststand maar voor ze wat kon zeggen richtte Baltwinius zijn aandacht al op haar. Met een zwierig gebaar van zijn rechter arm maakte hij een lichte buiging in haar richting. Hij complimenteerde haar met haar frisse verschijning. Ook Gerben vond dat ze in haar korenbloemkleurige jurk, die strak om haar lichaam zat, en haar opgestoken haar er prachtig uit

zag. Vergeleken met hoe hij zich voelde maakte ze sowieso een vrolijke en krachtige indruk. Baltwениus begon ook tegen haar uit te wijden over zijn rol binnen Gerbens ploeg en ook over het belang van Kefir voor de gezondheid en wielervedstaties in het bijzonder. Maar Moniek had haar aandacht vooral op Gerben gericht en bedankte Baltwениus met een vriendelijke glimlach toen deze even later met een lichte buiging vertrok.

Dit alles had zo'n acht maand geleden plaats gevonden. De door Baltwениus genoemde arts, Henk Pots, had hij kort daarop bezocht. Deze zag ogenblikkelijk, aan het eerste inspanningscardiogram al, dat er iets grondigs mis was met Gerbens kransslagaders. Na nog wat verdere onderzoeken werd besloten dat hij een zware hartoperatie diende te ondergaan. Er werden bij deze operatie, die door een team onder leiding van Pots zelf werd uitgevoerd, drie omleidingen gelegd. Deze gebeurtenissen waren door Gerben al grotendeels vergeten. Maar het enthousiasme van Pots direct na de ingreep stond hem nog helder voor de geest net als de mooie Miranda, zijn bijna persoonlijke verpleegster de eerste drie dagen na de operatie. Hij was ook haar raadselachtige woorden over Pots niet vergeten: 'Hij is anders dan hij zich voordeet,' had ze hem gezegd terwijl ze hem indringend had aangekeken met een dromerige treurigheid in haar ogen.

Een blik naar links, waar Moniek zit, onderbreekt zijn gedachtenstroom. Ze ligt bijna dubbel van het lachen om iets wat Mezers gezegd heeft. Ook om hen heen klinken lachsalvo's. Moniek kijkt hem vrolijk aan en Gerben probeert te reageren met een lachje maar hij kan aan haar ogen zien dat zij zijn afwezigheid heeft bemerkt. Aangemoedigd door een kneepje van haar in zijn bovenbeen probeert hij zijn aandacht op de cabaretier te richten. Mezers steekt een verhaal af over diens uitgebreide kennis van het optimisme: 'Ik ben als "pert" op dit gebied begonnen.' Hij legt de nadruk op het woordje "pert". Door de daarop volgende stilte in de zaal is het duidelijk dat ook anderen niet goed begrijpen hoe dit opgevat moet worden. Mezers gaat verder: 'Maar inmiddels heb ik dit stadium ver achter mij gelaten en ben ik uitgegroeid tot "ex-pert".' Het gelach dat volgt lijkt een vleugje opluchting met zich mee te dragen. Mezers vervolgt: 'Om expert te worden heb ik heb vanzelfsprekend wel doorgeleerd...', hij pauzeert kort '...tot een gisteravond een uur of tien.' Een weifelend gegriinnik gaat door de zaal. Mezers maakt glimlachend een speels gebaar van trots met zijn rechterhand terwijl hij licht voorover buigt en zijn rechterhand naast zijn mond plaatst alsof hij iets vertrouwelijk gaat zeggen. Hij vervolgt met een vleugje geheimzinnigheid in zijn ietwat gedempte stem: 'Ik kan dat optimisme wel uitleggen. Mensen vragen mij wel eens: "Ben jij nu een optimist of een pessimist? Is voor jou het glas halfvol of halfleeg?"' Hij pauzeert even en kijkt de zaal rond met iets van uitdaging in zijn houding als om zijn gehoor de tijd te geven over de draagwijdte van die vragen na te denken voor hij vervolgt: 'Nou ik kan u zeggen: voor mij is het glas halfleeg.' Dit lijkt Gerben een nogal onverwachte opmerking voor een optimist; ook aan de stilte in de zaal is te merken dat hij niet de enige is. Mezers legt glimlachend uit: 'Dit maakt mij dus een optimist want dat drankje was gewoon niet te zoepen.' Als hij bepaalde woorden wil benadrukken gebruikt Mezers soms de streektaal. Hij vervolgt: 'Dat maakt mij dus een optimist, want bij een halfleeg glas ben ik blij dat die rotzooi bijna op is.'

Terwijl het gelach langzaam uitdooft denkt Gerben weer terug aan zijn periode in het ziekenhuis. Een uur of zo nadat hij was bijgekomen uit de verdoving voor de operatie – door dokter Pots – was Baltwениus bij hem op bezoek gekomen. Moniek, die bij hem was geweest vanaf het moment dat hij in diepe slaap op zijn kamer was teruggebracht, en ook toen hij langzaam weer bij zinnen kwam, was juist vertrokken om hem wat rust te gunnen. Baltwениus was met veel zwier binnengekomen

via de bezoekersdeur, vlak bij het voeteneind van Gerbens bed. Ogenblikkelijk daarop was de personeelsdeur, net naast het hoofdeinde van Gerbens bed, opengegaan en kwam Miranda binnen. ‘De patiënt is nog erg moe en zou beter wat kunnen slapen,’ zei ze zachtjes. Maar Baltwinius zei dat hij maar eventjes zou blijven om wat cadeautjes te brengen en ook dat hij zeer rustig aan zou doen. Nadat Miranda met een zuinig ‘nauw eventjes kan wel’ was vertrokken begon Baltwinius over zijn eigen loopbaan. Maar eerst zette hij met een trots gebaar een pak muesli en een fles Qef/TT, kefir van zijn eigen zaak, op het tafeltje naast het bed met de woorden ‘zo, dit zal de boel weer lekker opkrikken; geweldig spul voor de recuperatie!’. Hoewel Gerben nauwelijks zijn ogen open kon houden van vermoeidheid begon Baltwinius te vertellen. Na zijn opleiding tot arts in Amsterdam, waar hij Pots had leren kennen als medestudent, was hij zich steeds meer gaan verdiepen in de relatie tussen voeding en sportprestaties. Eerst was hij hulparts geweest bij een voetbalclub in de hoofdstad uitkomend in de eredivisie. Daarna, na eerst nog een korte stage op het nationale sportcentrum Papendal, had hij een betrekking gekregen in de voedingsindustrie als onderzoeker met als nevenfuncties een paar adviseurschappen bij sportclubs en sportploegen. Nauwelijks lettend op Gerben, die weinig trek had in een lang verhaal, vervolgde hij zijn betoog over zijn inzichten op het gebied van sportvoeding: ‘In de grote darm worden de prijzen verdiend’ kwam weer eens voorbij en met groot enthousiasme vertelde hij over het belang van een goede kwaliteit van wat hij stevast ‘de mest’ noemde. De gewenste stevigheid daarvan werd daarbij genoemd, evenals het conische uiteinde als zijnde belangrijk tekens van de gezondheid van de atleet en van mensen in het algemeen. ‘Als het goed is, is de mest zodanig dat er geen wc papier meer nodig is,’ lichte hij toe. Door zijn oogharen kijkend kwam het Gerben voor dat hij zijn lippen erbij aflikte toen hij dat zei. Kort daarop kwam dokter Pots handenwrijvend binnen door de personeelsdeur. Hoewel Gerben nu met rust gelaten werd door Baltwinius waardoor hij bijna weer in slaap viel kon hij zich later de ontmoeting van Pots met Baltwinius en het daaropvolgende gesprek tussen die twee nog haarscherp herinneren. Ze begroetten elkaar niet als studievrienden die elkaar na een lange tijd weer eens ontmoetten, maar meer als collega’s die elkaar nog maar pas geleden gesproken hebben. Baltwinius feliciteerde Pots hartelijk met de geslaagde operatie. Deze wierp een korte blik op Gerben als om te kijken of die mee luisterde. Op dat moment had Gerben, al dan niet toevallig, zijn ogen bijna volledig gesloten. Maar door zijn oogharen kon hij nog wel ongeveer zien wat er om hem heen gebeurde. Pots beaamde dat de operatie wonderwel geslaagd was en sprak ook de verwachting uit dat Gerbens uithoudingsvermogen binnenkort als nooit tevoren zou zijn. ‘Hij zal binnenkort kunnen draven als een renpaard en met zijn musculatuur en longen zal er veel mogelijk zijn,’ had hij gezegd. Beiden begonnen hierop een beetje ingehouden te lachen, een lach die snel verstomde toen Baltwinius merkte dat Gerben hem aanstaarde. Hij herinnert zich een bijkans duivelse flikkering in hun ogen te hebben gezien terwijl hij zich weer probeert te focussen op Moniek en de voorstelling van Mezers. Deze is net begonnen een verhaal te vertellen over het benutten van vallende sterren om eventuele wensen vervuld te krijgen. Hij vervolgt: ‘Maar als je iets wenst dan wordt die wens vaak niet vervuld en als je je wens *uitspreekt* tegen iemand dan komt-ie zeker niet uit. Dus,’ zegt hij met iets van triomf in zijn lichaamshouding ‘wens ik altijd het omgekeerde van wat ik wil – bijvoorbeeld dat ik per se niet heel lang wil leven – als ik een vallende ster zie en vertel dát dan aan mijn vrouw. Succes verzekerd!’ De laatste woorden worden glimlachend uitgesproken waarna Mezers met een diepe buiging dankt voor het applaus en het doek valt.

Een ontspannen trainingsrondje

Op een ochtend rond half februari, net na zonsopgang rijdt Gerben op zijn renfiets richting de Tankenberg voor zijn vaste trainingsrondje. De zon doet zijn uiterste best om de vochtige dampen die boven weilanden en bossen hangen te verdrijven. Hij is net een paar dagen thuis van een trainingskamp met zijn ploeg, Vedol-Adma-QefiTT – inmiddels de officiële naam van de ploeg – op Tenerife. Terwijl het asfalt onder hem door zoeft en de nog kille wind zijn gezicht afkoelt gaan zijn gedachten terug naar de laatste trainingsdag aldaar. In de vroege ochtend van die dag had hij zich al geestelijk voorbereid op weer een saaie en lange klim tegen de centrale vulkaan van het eiland, El Teide, op. Hij reed vlak achter de Britse klimvlooiën Barney Bright en John White, die kort daarvoor door zijn ploeg waren aangetrokken om deze te versterken; beide als renner voor de grote rondes met steile bergtoppen. Het zijn twee kleine pezige ventjes van een speciaal ras die – zoals Gerben soms denkt – door de Britse adel gekweekt zijn om als onopvallende en makkelijk weg te moffelen dienstbodes in te zetten op hun landgoederen. Maar sinds kort zijn het juist renners van dit type – pezig en licht – die de grote rondes domineren door in het hooggebergte te heersen als vorsten. De afgelopen dagen hadden de twee de rest van de ploeg op de flanken van El Teide al het nakijken gegeven, maar vandaag leken ze het iets kalmer aan te doen. Althans zo kwam het Gerben voor, maar toen Bright een keer achterom keek meende hij iets van verwondering in diens blik te zien gevolgd door een amicale knipoog. Daarop achterom kijkend zag hij dat de rest van de ploeg op zo'n tweehonderd meter achter hen fietste met Henk Vliedman voorop. Deze is ruwweg hetzelfde type renner als Gerben, zowel qua gewicht als qua duurvermogen; beiden zullen volgens planning beschermde renner te zijn in de komende voorjaarklassiekers. Mogelijk zag Henk dat zijn positie wat onder druk zou kunnen komen te staan. Hij keek althans niet al te vrolijk uit zijn ogen en leek wat verkrampd te stampen op zijn pedalen. Zelfs bij de tempoversnelling die White even later plaatste hoefde Gerben niet te lossen. Zijn hartritmemeter had op dat moment een geruststellende 165 aangewezen.

Om zich heen kijkend zag hij voor zich een constant stijgende weg die zich langs rotsachtige sculpturen, her en der afgewisseld door groepjes bomen, voort kronkelde met af en toe een flauwe bocht om een dorp heen, soms met wijngaarden of velden met andere gewassen. Nu en dan ving hij een glimp op van de azuurblauwe zee in de verte, fel verlicht door de zon, slechts begrensd door de donkere stranden van het eiland met iets verder landinwaarts dorpen met overwegend witgekleurde huizen. Een paar kilometer onder de top had Gerben de Britten laten gaan; niet uit vermoeidheid maar om zijn nog niet volledig herstelde lichaam wat te sparen. Hij glimlacht onwillekeurig als hij eraan terug denkt dat op dat moment de achterblijvers volledig uit zicht waren verdwenen. De vraag komt bij hem op of hij nu ook iets van een groeiende vorm zal merken bij zijn trainingstocht rond de Tankenberg.

Terwijl hij door pedaleert en de hoge trillers van een dodaars opvangt alvorens die de diepte van een meertje langs de weg in duikt, denkt hij aan de twee gebeurtenissen uit zijn jeugd die zijn fascinatie voor de rensport gewekt hebben. Rond zijn tiende jaar was er in het dorp waar hij opgroeide een betrekkelijk jonge vrouw zo ziek dat voor haar leven gevreesd werd. Maar één van haar zoons was met drie andere knapen een trektocht op de fiets door het land aan het maken, zonder dat het thuisfront precies wist waar ze uithingen. Om die reden werd er een oproep gedaan via de landelijke radio in de hoop dat die vier dit zouden oppikken –mobieltjes waren er in die tijd nog niet. Het hele dorp wachtte daarop in spanning op het vervolg van deze uitgezonden noodkreet

die, zoals Gerben toen had bedacht, overal in het land zelfs de nietigste grassprietjes op de meest afgelegen plekken even had doen trillen. De grote vraag was of die vier knapen het signaal ook via hun transistorradio hadden opgevangen. Het antwoord daarop kreeg Gerben als een der eersten van zijn dorp een dag of twee later toen hij net buiten het dorp met een vriend zat te vissen. Een groep van vier jonge mannen kwam voorbij fietsen, gebogen over het stuur en met verbeterde gezichten. Het leek alsof de bewuste zoon door de drie anderen uit de wind gehouden werd terwijl ze langs stoven. Ze fietsten vlak langs Gerben en zijn vriend maar het was of ze in een andere wereld verbleven en tegen de gewoontes van de streek in werd er niet gegroet. Het dramatische van het tafereel werd in Gerbens fantasie nog eens extra versterkt door de gedachte dat één van de vier getekend was en uitverkoren voor iets bijzonders. Dit gebeuren maakte op Gerben een onuitwisbare indruk. De uitverkoren knaap kwam overigens ruim op tijd thuis: zijn moeder leefde nog, en knapte korte tijd later zelfs volledig op en leeft nu, een twintigtal jaren later, nog steeds.

De tweede gebeurtenis die van grote invloed was op zijn keuze voor de rensport was het wereldkampioenschap van Harm Hermsen, behaald enige jaren na de rit van de vier knapen. Deze renner was tijdens het WK voor profs ontsnapt, samen met twee Spanjaarden, Gomez en Aleño, en één Fransman, Bisler. Op twintig kilometer van de finish had dit viertal een voorsprong van ongeveer één minuut op het peloton. Ze werkten op dat moment nog voorbeeldig samen om het peloton voor te blijven. Deze situatie deed Gerben, die samen met broer en vader het TV verslag gespannen volgde, denken aan die van de vier knapen. Beide viertallen waren op elkaar aangewezen om een bepaald doel te bereiken en in beide groepen was één persoon uitverkoren. Bij de wielrenners zou vanzelfsprekend pas aan de meet bekend worden wie deze persoon was.

Op zo'n acht kilometer voor de eindstreep plaatste Bisler een vinnige demarrage en had snel een voorsprong van ongeveer tweehonderd meter. De twee Spanjaarden keken naar Hermsen maar deze had met een lege blik in de verte gekeken, alsof het hem allemaal niet meer uitmaakte. Maar toen Gomez en Aleño kop over kop de achtervolging inzetten bleef hij in hun spoor. Hij nam slechts af en toe de kop over. Dat laatste leverde hem wel wat Spaanse krachttermen op, zoals de volgende dag in de krant stond, maar Hermsen had de "hijo de puta's" langs zich heen laten gaan. Op vijfhonderd meter voor de eindstreep werd Bisler door het drietal ingehaald. Het peloton was op dat moment nog geen honderd meter achter hen. Hermsen beseftte dat hij nu voluit moest sprinten, wat hij dan ook deed, hetgeen hem even later de wereldtitel opleverde. De afgepeigerde Aleño en Gomez werden tweede en derde. Het enthousiasme van de TV commentator en nog meer de opgetogenheid van zijn broer en vader maakten de toen twaalfjarige Gerben duidelijk dat er in deze sport veel eer te behalen viel. En kort daarop kocht hij van zijn spaargeld en een bijdrage van zijn ouders zijn eerste racefiets. Zijn directe toekomst zou misschien wel in het wielrennen op de weg liggen.

Gerbens meest geliefde trainingsoefening bestaat uit een zevental rondjes van elk ruim twee kilometer rond de Tankenberg, een in de ijstijd gevormde bult die niet al te ver van zijn huis ligt. Het traject bestaat grotendeels uit smalle wegen met weinig auto's en wordt vaak bezocht door fietsers van allerlei slag en ook door wandelaars en hardlopers, vooral gedurende weekeindes en vakanties. Het traject is erg afwisselend, zowel wat betreft de hoogteverschillen, de bochtigheid als de omgeving. De zeven rondjes kunnen door hem in zo'n twintig minuten afgelegd worden: een ideale tijdsduur voor een piekinspanning. Zijn toptijd is 20 minuten en 7 seconden, door hemzelf opgenomen een paar weken geleden.

Wel is er bij hem soms sprake van sleur bij het afraffelen van die rondjes. Zeker als hij het traject 21 keer aflegt, voor 3 oefeningen met telkens een korte pauze. Dan kan hij zich vaak nog weinig van de tocht herinneren. ‘Het lijkt dan of ik als een Zombie of een fietsend lijk door de heuvels kar,’ had hij tegen Moniek geklaagd. Deze beloofde toen glunderend maar zonder verdere toelichting dat ze daar wel eens wat aan zou kunnen doen.

Hij neemt zich voor om vandaag alle mogelijke details van wat hij tegenkomt op het parcours in zich op te nemen om de sleur tegen te gaan. Hij begint aan zijn eerste rondje met een tempoversnelling. Hij zal vandaag voluit trainen en nagaan of hij de op Tenerife getoonde vorm heeft vastgehouden. Het eerste stuk bestaat uit vals plat dat langs een Mariakapelletje loopt; dit heeft het uiterlijk van een klein kerkje met een torentje van zo’n vier meter hoog erop met daarin galmgaten. Vanaf de weg kan hij een blik werpen op het één meter hoge Mariabeeld dat op een verhoging staat en doorgaans rijkelijk omringd is door bloemen en brandende kaarsen. Iets verderop komt hij een wandelaar tegen: een zwaar besnorde oudere man die hem vriendelijk en mogelijk ook wat verbaasd aankijkt en hem een bescheiden knikje gunt. De weg loopt nu tussen bosschages door en gaat over in een lichte daling. Gerben schakelt een tandje zwaarder en versnelt om voldoende vaart te krijgen en zonder verder nog te schakelen naar het hoogste punt van zijn traject te spurten. Dat punt ligt net onder de top van de Tankenberg, een plek die volgens de overlevering geweid is aan de Germaanse godin Tanfana. Op deze top staat een gemetseld theehuis met een tweetal vensteropeningen en een deuropening. Het theehuis biedt uitzicht op de weg die eronder langs loopt en het daarachter liggende dal met weilanden en bosachtige stukken. Als Gerben op snelheid gekomen rechts af slaat ziet hij het hoogste punt van de weg voor hem en rechts boven hem de contouren van het theehuis. In zijn fantasie is dat soms bevolkt met een fraaie Godin of met Witte Wieven, maar zoals meestal valt hem vooral de leegte van het theehuisje op. Links van hem wordt de laagstaande, door mistsluier omfloerste zon weerkaatst door nevelslierten die over het dal hangen. Hij danst even op de pedalen en zet bovengekomen zijn verzet een tandje zwaarder voor de afdaling van de Tankenberg. Dan, na eerst nog een ultrakort klimmetje komt hij op een stuk dat licht daalt naar het beginpunt van zijn rondje. Een blik op zijn horloge stemt hem tevreden: 2 minuut 43 seconden, hij is sneller dan ooit tevoren!

De daaropvolgende vijf rondjes verlopen zo ongeveer als de eerste behalve dat de eenzame wandelaar zich na elk rondje zo’n 300 m verplaatst heeft. Als hij aan zijn laatste rondje begint wijst de chronometer 16 minuten en 18 seconden aan. Gerben vat dit op als een vooraankondiging van een supertijd. Hij is verbaasd over het gemak waarmee hij fietst en neemt zich voor zijn toptijd goed aan te scherpen terwijl hij weer langs het Mariakapelletje raast. Onderwijl let hij, zoals met zichzelf overeen gekomen, goed op de omgeving. De eenzame wandelaar is verdwenen. In plaats daarvan rent een konijn geschrokken de bosjes in als Gerben voorbij komt. Als hij rechtsaf slaat voor de laatste klim naar het hoogste punt ziet hij dat de mistsluier boven de vallei links van hem nagenoeg zijn verdreven door de nu bijna heldere zon. Deze zet de top van de berg met de theekoepel vol in het licht. Als hij nu rechts van hem naar boven kijkt ziet hij plots in de theekoepel de fraaie contouren van een jonge vrouw die haar tunica heeft opengeslagen. Haar bijkans naakte lichaam wordt fel verlicht door de zon, waarschijnlijk mede door weerkaatsing via een laatste missliert boven het dal links van Gerben. Haar gestalte lijkt wel lichtgevend en haar sierlijke verschijning brengt Gerben in vervoering. De vrouw brengt haar rechter hand naar haar mond en roept hem iets toe dat maar langzaam tot de verbaasde Gerben doordringt: ‘Blijf wakker mijn koene

held!’ Pas dan bemerkt hij dat het zijn vriendin Moniek is. Hij aarzelt even niet wetende wat te doen; de schoonheid van haar in het zonlicht schitterende torso heeft hem ten zeerste verrast en trekt hem onweerstaanbaar aan. Maar zij roept weer van boven: ‘Vaarwel dappere strijder, voor even; ga gezwind mijn vriend en rijd naar een sterke tijd!’ Haar stem klinkt ernstig en haar gezicht ziet er streng uit – alsof ze op dit moment geen tegenspraak duldt. Het komt Gerben voor dat hij als speler in een Grieks drama verzeild is geraakt; knuffelen lijkt niet bij zijn rol te horen. Hij besluit met lichte tegenzin zijn trainingstocht af te maken, de eindtijd op te nemen en dan terug te snellen naar Moniek.

Maar even later, net voordat hij het eindpunt bereikt, wordt hij ingehaald door een luid claxonnerende Moniek die lachend vanuit haar autootje naar hem zwaait terwijl ze langs rijdt.

Die avond hebben ze elkaar innig lief.

Zijn eindtijd voor de zeven rondjes bij de Tankenberg was 19 minuten en 1 seconde; een magistrale verbetering van zijn oude toptijd!

Prima Vera

Als hij zijn paraaf op de intekenlijst heeft gezet en met zijn fiets aan de hand naar de startplek naast de dom van Milaan wil wandelen wordt Gerben nog even door Jan Vlieters staande gehouden die – met iets urgents in zijn houding en Baltwenius in zijn kielzog – op hem afloopt. ‘Let op Roel VandenBongerd vandaag, hij is, zoals je verleden week – in Kuurne-Brussel-Kuurne – hebt kunnen merken, ook in topvorm. Maar hij verzuurt nogal snel bij topinspanningen. Dan trekt hij zijn bovenlip op waardoor zijn tanden goed zichtbaar worden. Als je ziet dat hij zijn gebit ontbloot, dan is het zover en is het voor jou misschien tijd om te demarreren.’ Gerben bedankt Vlieters voor de tip en maakt aanstalten verder te lopen na een beleefd knikje richting de twee heren. Hij merkt dat Baltwenius hem gespannen aanstaart alsof hij probeert te peilen wat er in hem omgaat. Deze spreekt hem toe met een glimlachje maar ook met iets plechtigs in zijn stem: ‘Koers met voorspoed.’ Gerben onderdrukt de neiging om te reageren met iets in de trant van ‘De mest is uitstekend! WC papier overbodig!’ maar hij laat het bij een vriendelijk bedankje. Mede doordat zijn mest de laatste dagen meer op dat van een konijn of geit is gaan lijken en bestaat uit tientallen kleine, droge balletjes. Maar hij heeft even geen trek om dit Baltwenius allemaal aan zijn neus te hangen. Hij heeft bij hem vaak het gevoel dat deze keurige heer nog de een of andere geheime agenda heeft; iets samen met Pots. Maar misschien is hij wel precies wat hij lijkt: een goed verzorgd heertje dat idolaat is van de mogelijkheden van zijn QefiTT yoghurt.

Gerben grijnst nog even in de richting van Vlieters voordat hij verder gaat. Aan hem heeft hij veel te danken gehad gedurende zijn wielersloopbaan. Jan was een van de weinigen die iets in hem zagen in zijn amateurtijd. Behalve een goede trainer, die zijn renners weet te stimuleren en verleiden tot zware trainingsinspanningen, is Jan ook nog een geslepen tacticus die alle facetten van het metier lijkt te doorzien. Als geen ander kan hij aan lichaamshouding en gezichtsuitdrukking van een renner zien hoe de vorm en de moraal is; in het verleden zat hij vaak goed met zijn voorspellingen over kanshebbers in de koers. Die tip over VandenBongerd geeft mogelijk aan dat Jan in hem een kanshebber ziet voor de rit van vandaag, en ook, realiseert Gerben zich plotseling, dat Jan verwacht dat hij, Gerben, vandaag ook van voren zal rijden.

Voor hij zich bij zijn collega-renners voegt die bij de startplek staan te wachten werpt hij nog een onderzoekende blik op de Dom van Milaan die naast hem oprijst. Gisteren was hij bij een bezoek

aan de Dom diep onder de indruk van de architectonische hoogstandjes van het interieur en ook van de ontelbare pinakels en waterspuwers die de buitenkant sierden. Nu komt het hem voor dat de kolossale dom voornamelijk gebouwd was om de bevolking ontzag in te boezemen voor de klerikale en wereldlijke machthebbers die hun gezag zouden ontlenen aan een door God ingestelde orde zoals aangegeven door de honderden pinakels die allen – overtuigd van hun gelijk – vermanend naar boven wijzen.

Net na de start, nog in de neutrale zone, terwijl zijn ogen op de ruggen van zijn helpers Jürgen Schultz en Radon Ivanitch rusten, overdenkt hij nogmaals het artikel over hem in de *Gazetta dello Sport* naar aanleiding van zijn recente overwinning in de rit Kuurne-Brussel-Kuurne. Deze overwinning was ook voor Gerben als een verrassing gekomen. Hij was gestart als helper van Henk Vliedman. Op 50 km voor de finish waren een drietal renners ontsnapt uit het peloton: de Belg Roel VandenBongerd, de Italiaan Toni Pirazza en Fransman Jean Vernier. Gerben had van Vlieters de opdracht gekregen om samen met Schultz het gat van ruim 1 minuut tussen peloton en het drietal dicht te rijden. Aanvankelijk werd de kloof maar niet kleiner, mede omdat Gerben op dat moment nog niet voluit reed. Op 10 km voor de finish – op dat moment was het gat tussen kopgroep en peloton nog net boven de minuut – besloot Gerben alles te geven. Tot zijn eigen verbazing was het gat binnen 5 km gedicht, mogelijk ook omdat het drietal wat aan kracht had ingeboet. Maar toen hij aansloot bij de kopgroep merkte hij dat er niemand meer in zijn wiel zat, Schultz niet en ook Vliedman niet. Die reden toen al zo'n 500 m achter hem. Het peloton was op dat moment zelfs helemaal uit zicht. Vernier had verbaast naar hem omgekeken bij zijn aansluiting, mogelijk omdat hij het gat in zijn eentje gedicht had. Hij was toen even van plan geweest om even wat kalmer aan te doen en op instructies van Vlieters te wachten maar hij voelde in zijn borst dat zijn hart een paar krachtige slagen maakte waardoor er nieuwe krachten naar zijn benen leken te vloeien. Hij demarreerde meteen weg bij het drietal en won Kuurne-Brussel-Kuurne met een voorsprong van 21 seconden op het peloton dat inmiddels het drietal en ook Vliedman en Schultz had opgeslokt, een prestatie die hem, evenals vele koersvolgers, had verbaasd. Na de wedstrijd had hij dat vraaggesprek gehad met een verslaggever – Giovanni Baldini van de *Gazetta dello Sport* – gehad. Zijn ploegmaat Enzo Berrini had het meeste van het stukje in *Gazetta dello Sport* voor hem vertaald. Baldini was in het begin van zijn verhaal lovend over hem door te vertellen over zijn wonderlijke wederopstanding, na een zware hartoperatie, resulterend in zijn fenomenale overwinning in de Belgische koers Kuurne-Brussel-Kuurne. Het verhaal ging verder met de opmerking dat de zijn geleverde prestatie in Kuurne-Brussel-Kuurne bijna bovenmenselijk was en er werden suggestieve vragen opgeworpen die erg veel weg hadden van verdachtmakingen. Wat was er tijdens de operatie door Pots met hem, Gerben, gebeurd? Baldini had uitgeplozen dat Pots de hartchirurg was geweest en dat deze samenwerking had met een Russische medische research groep in Nizhny Novgorod, de vroegere geheime stad Gorki, op het gebied van xenotransplantaties. En waarom sprak Gerben vaak over zijn mest – Baldini had het Italiaanse woord 'letame' gebruikt – in plaats van over zijn ontlasting? Gerben had in het Engelstalige interview het woord 'dung' – opgepikt uit een gesprek dat Baltwinius eens voerde met een buitenlandse ploegleider – gebruikt voor 'mest'. Had hij misschien een paardenhart gekregen tijdens de operatie? Het artikel van Baldini was nog maar een viertal dagen geleden verschenen. Het had de hele ploeg, maar in het bijzonder Gerben, erg onthutst. Het management van zijn ploeg overwoog een proces wegens smaad. Gerben had ondertussen wel via internet gezocht naar genoemde Russische connectie; via

het Web of Science vond hij inderdaad een drietal publicaties in medisch tijdschrift 'the Lancet' met als auteurs Pots en onderzoekers van een medisch instituut in Nizhny Novgorod, over xenotransplantaties en het onderdrukken van afweerreacties van de patiënt tijdens diens herstel.

Ook kwam er een bijna weggezakte herinnering bij hem naar boven over een gebeurtenis die net na zijn operatie had plaats gevonden. Hij had toen, nog half slapend, met moeite zijn ogen opengedaan en een vreemde man van middelbare leeftijd naast zijn bed bespeurd die hem aandachtig monsterde. Deze maakte een ietwat betrapte indruk toen hij merkte dat Gerben wakker was. De man had even geaarzeld voor hij zei: 'He..... eeh ..she will come in a minute', waarna hij de kamer verliet via de personeelsingang. Dat 'she' sloeg, zoals Gerben even later begreep, op verpleegster Miranda, die inderdaad kort daarop zijn kamer binnenkwam en hem met sussende woorden weer in slaap probeerde te krijgen. Maar de verspreking, waarbij een 'she' in eerste instantie wordt aangeduid met een 'he' met daarna een snelle correctie, had Gerben al eerder bemerkt bij Russische en ook Oekraïense collega-renners. Het had te maken met iets dat eigen was aan het Russisch, of aan Slavische talen in het algemeen. Ook Gerben had inmiddels bedenkingen gekregen over de gang van zaken rond zijn operatie en ook over de integriteit van Pots, en misschien was die kefirkeizer ook bij een en ander betrokken.

Terwijl het peloton een lang stuk vals plat beklimt besluit Gerben te proberen deze zaak voor vandaag achter zich te laten: hij zal later wel met Pots praten en ook Baltwinius eens stevig aan de tand voelen. Hij krijgt via de oormicrofoontjes door dat een twaalftal renners van de tweede garnituur is ontsnapt; de koers zal de eerste paar uur waarschijnlijk rustig verlopen.

Ploegmaat Enzo Berrini komt, terwijl hij een briesend geluid aan zijn mond en lippen laat ontsnappen, naast hem fietsen, gevolgd door een begroeting: 'Hi, Ginger.' Al bij hun eerste ontmoeting een paar jaar geleden, toen Enzo nogal moeite bleek te hebben met het uitspreken van zijn naam had Gerben voorgesteld: 'Call me Ginger.' Enzo had dit met een opgeluchte glimlach graag geaccepteerd. Hij heeft een reputatie als tempobeul, als er gaten gedicht moeten worden, maar ook als liefhebber van vrouwelijk schoon. Dat laatste is wederzijds, zowel door Enzo's knappe verschijning als zijn luchtige conversatietrant bij onder meer interviews. 'Zo, afscheid genomen van de schitterende schoonheden?', vraagt Gerben schertsend, doelend op de vrouwelijke fans en handtekeningjagers die Enzo vaak omringen bij start en finish. 'Jazeker, Ginger', hij glimlacht even, alsof hij fraaie beelden aan zijn geestesoog voorbij ziet trekken, en vervolgt: 'Ik wilde je nogmaals zeggen dat ik niets geloof van die paardenonzin van Baldini. Hij staat in Italië bekend als een grote zwamneus, maar er zijn altijd idioten die daar in trappen. Je hebt die kleine demonstratie bij de startplek wel gezien?' Gerben antwoordt ontkennend en kan even later het briesende geluid dat Enzo zoeven maakte beter thuis brengen. Deze legt hem uit dat er een klein groepje demonstranten was geweest, ongeveer 10 nogal potige kerels, sommigen met tatoeages, die door de politie werden tegengehouden toen ze zich tussen de startende renners wilden begeven. Ze hadden een spandoek bij zich gehad met daarop de tekst 'Ciclissimo: Non un cuore di cavallo!' en karikaturale tekeningen van een hinnikende paardenkop. Gerben vermoedt nu ook waarom sommige renners van tijd tot tijd een ietwat broeierige blik op hem werpen. Aanvankelijk had hij gedacht hij dat dit te maken had met zijn overwinning in Kuurne-Brussel-Kuurne en dat de concurrentie zijn kansen voor vandaag dacht af te kunnen lezen van zijn gezicht of lichaamshouding. Maar misschien zit het toch anders.

Op zijn koptelefoon meldt Jan Vlieters enige tijd later dat de kopgroep inmiddels een voorsprong heeft van 8 minuten; met nog zo'n 90 km te gaan lijkt het nu tijd om het gat te dichten. Gerben monstert onwillekeurig het gezicht van Enzo naast hem; hij ziet er fris en opgewekt uit. Gerben voelt zich altijd geremd als hij hem moet vragen aan de kop te gaan sleuren; zoiets vraag je niet aan iemand met de uitstraling van een filmheld. Maar als Enzo dan op kop van het peloton ging rijden en de renners door dorpen en steden kwamen, waren er vaak groepjes meisjes en jonge dames die hem – als ware hij een mens geworden godheid – toejuichten. Dit gebeurde vooral in Italië maar ook in Vlaanderen en soms ook in Spanje. Vandaag gaat het weer net zo als hij zich op Gerbens verzoek naar voren begeeft. Samen met Radon Ivanitch rijdt Enzo kop-over-kop voor in het peloton; het komt Gerben voor dat er vaker een luid gejuich en gejubel vanaf de trottoirs klinken als Enzo weer eens overneemt. Even later meldt Jan Vlieters zich weer via de oortelefoon met nieuws: 'Het lijkt erop dat sommigen geloof hechten aan het verhaal van die Baldini in de *Gazetta dello Sport*. Er zijn oproepen geweest op sociale media om te protesteren tegen de grote rol van medici in de sport en in het leven van mensen in het algemeen. De voorman van de populistische partij *Direzione Democratico*, Bruno Mulo, heeft in een interview gezegd dat jij een harttransplantatie hebt ondergaan. Deze zou dan een onderdeel zijn van een grote samenzwering opgezet door de financiële elite om de mensen willoos te maken of op zijn minst makkelijk aanstuurbaar, zodat ze eenvoudig gebruikt kunnen worden door die elite.' Als Gerben dit hoort is de eerste wat even in hem op komt de gedachte om meteen maar af te stappen. Hij zal dan Moniek, als afgesproken, vanmiddag in San Remo treffen en samen kunnen ze meteen naar hun hotel aan de rand van de stad vertrekken. Samen zullen ze een paar heerlijke dagen op de fiets doorbrengen in de fraaie omgeving van de stad. Maar Vlieters –via de oortelefoon- onderbreekt zijn gedachten: 'We komen zo bij het klimmetje of de Capo Berta, dat is 47 km van de finish, maar de kopgroep heeft nog een voorsprong van 4 minuten. Zou je willen helpen het gat te dichten? We hebben besloten jou vandaag wat in de schaduw te houden en alle kaarten op Vliedman te zetten.' Gerben wil eerst nog protesteren, maar bedenkt zich dan: dan is hij maar niet een beschermde renner. Misschien is het beter om zo stilletjes dit gekkenhuis te verlaten en gewoon te doen wat Vlieters zegt. Hij vraagt Jürgen Schultz, die vlak voor hem rijdt, mee en samen wringen ze zich door het peloton naar voren. Een drietal andere ploegen zit al op kop te sleuren, evenals hun ploegmaten Enzo en Radon. Gerben geeft Jürgen een teken om zich niet al te veel in te spannen om nog wat energie in reserve te houden, voor later. Op weg naar de kop van het peloton heeft ook Vliedman zich bij hen aangesloten. Hij bivakkeert ongeveer op positie vijftien van de kop; Enzo en Radon, die even van kop afgaan, zijn vlak bij hem. Het valt Gerben op dat Vliedman ineens het gedrag van een kopman heeft, zowel qua uitstraling als door de gebaren die hij naar Enzo en Radon maakt; kennelijk heeft Vlieters hem ook ingelicht over de veranderde strategie. Samen met Jürgen en een zestal renners van andere ploegen doet Gerben zijn deel van het kopwerk. Hij merkt wel dat Jürgen telkens snel van hem overneemt als hij op kop rijdt: mogelijk denkt deze dat Gerben nog steeds beschermde renner is, of misschien vindt hij dat Gerben sowieso voor de overwinning moet gaan. Net voor de volgende klim – die van de Cipressa – worden de twaalf vluchters ingerekend. Maar Gerbens aandacht en dat van andere renners wordt getrokken door lawaai dat uit een klein park komt, net naast het parcours gelegen. Gerben hoort het geluid van hinnikende en briesende paarden dat, gezien de sterkte ervan, van geluidsapparatuur afkomstig moet zijn. Hij ontwaart schreeuwende figuren met spandoeken in het park waarop onder meer een karikaturale paardenkop

is getekend met gelaatstrekken die de zijne zouden kunnen zijn. Er wordt iets van 'Keep cycling clean: no horses' gescandeerd. Dit alles speelt zich af gedurende slechts zo'n 10 seconden, dan zijn ze het parkje voorbij gereden. Gerben begrijpt dat al deze commotie puur op hem gericht is; andere renners hebben dit kennelijk ook door, gelet op de steelse blikken in zijn richting. De Belg Vercauteren, ploeggenoot van VandenBongerd, komt even naast hem fietsen en geeft hem een bemoedigende tik op de linker schouder. 'Vergeet die idioten. Succes verder, en zet hem op!' Dan is hij weer weg. Hij rijdt naar voren in het peloton en demarreert vervolgens voluit. Ze zijn aangekomen bij het begin van de Cipressa, waar het stijgingspercentage ongeveer 6% is. Gerben ziet dat VandenBongerd achter zijn ploegmaat Vercauteren aan springt, met Vernier en Pirazza in zijn wiel. Gerben aarzelt en vraagt zich af of hij het ontstane gat zal dichtrijden en kijkt naar Vliedman. Deze versnelt ook en gaat achter het drietal aan dat 100 m voor hen fietst; Vercauteren heeft inmiddels zijn werk gedaan en heeft zich laten zakken. Gerben probeert de vlucht van Vliedman te steunen door, op kop van het peloton rijdend, zijn tempo te laten zakken. Maar Bottilini, die vlak achter hem fietst, demarreert achter Vliedman aan die op dat moment 30 m voor hen rijdt. Nu moet Gerben wel volgen. Hij krijgt plotseling hulp van zijn ploegmaat Barney Bright, die uit het niets opduikt. Hoewel de stijging op dat moment wat minder wordt, waardoor de klimcapaciteiten van Barney minder relevant zijn, is Gerben blij dat hij in zijn wiel kan kruipen als deze met een haastig armgebaar aangeeft hem te volgen. Als Gerben vervolgens even omkijkt ziet hij dat er niemand in zijn wiel zit. En, even later, in een haarspeldbocht naar links, ziet hij dat de rest van het peloton al op zo'n 100 m achterstand fietst. Als Gerben wil overnemen gebaart Barney dat dit nog niet nodig is. Voor hem ziet hij Vliedman, die bijna bij het voorste drietal is en Bottilini rijdt daar zo'n 30 m achter. Barney met Gerben in zijn wiel lopen door hun hoge tempo snel op hen in. Als ze vlakbij zijn gebaart Barney dat hij het zo ongeveer gehad heeft. Naar adem happend wijst hij naar voren en roept 'Your time has come!' en, als Gerben hem een ogenblik aarzelend aankijkt 'Show them your ass!'. Gerben haalt diep adem en voelt dat hij het groepje gemakkelijk zal kunnen inhalen. Zijn benen voelen lekker aan en zijn hart klopt krachtig, maar rustig; hij heeft zich in het wiel van Barney even kunnen sparen. Hij ziet het groepje van vier – Vernier, VandenBongerd, Pirazza met Vliedman, die inmiddels heeft aangesloten bij de kopgroep – zo'n 100 m voor hem op de helling; Bottilini rijdt vlak achter dat viertal. Ze zijn iets minder dan 2 km van de top af als Gerben zich bij het viertal aansluit, met de inmiddels door hem ingehaalde Bottilini in zijn wiel, vlak voor een scherpe bocht naar links. Hij is enigszins verbaast over het gemak waarmee hij hier naar boven klimt, tegen een helling 6%. Hij voelt zich een roofvogel – met uitgestoken klauwen – als hij op het groepje neer strijkt. Bottilini –toch niet de minste als het op klimmen aankomt– hangt amechtig in zijn wiel. VandenBongerd grijnst even kort in zijn richting als hij aansluit alsof deze bij zichzelf denkt 'Die had ik wel verwacht'.

VandenBongerd staat in het peloton bekend als iemand die gezegend is met een vlotte babbel die soms tijdens rustige momenten in koers gedichten van Guido Gezelle voordraagt in zijn wondersappige Vlaams. Met lichte spijt bedenkt Gerben dat hij deze aardige vent eventueel zal moeten verslaan, straks bij de finish of al eerder, tijdens de beklimming van de Poggio.

Gerben weet dat het iets dichter bij de top van de Cipressa een stuk minder steil wordt en besluit, als ze even later daar aankomen, vol door te trekken om zo te proberen nog wat renners af te schudden. Alleen VandenBongerd, Bottilini en Vliedman kunnen hem volgen; Vernier en Pirazza moeten even passen. Hij maakt met een korte beweging van zijn elleboog even later duidelijk dat

er wel iemand over moet nemen. VandenBongerd doet dit met een redelijke inzet, Bottilini lijkt zich ietwat te sparen of is misschien inderdaad moe, zoals hij aangeeft met een armgebaar voor zijn gezicht langs, waarbij de tong uit zijn mond hangt en de ogen half geloken zijn. Gerben kent zijn reputatie als simulant van vermoeidheid in dit soort omstandigheden maar is toch blij met Bottilini's aanwezigheid in de kopgroep door diens vaardigheid als afdaler. Vliedman maakt een ietwat uitgebluste indruk maar doet toch zijn gedeelte van het kopwerk. Net voor de top van de Cipressa versnelt Bottilini en stort zich even later in de tamelijk steile helling af. Gerben weet dat de steilte daar 7% is en ook dat er iets verderop twee scherpe haarspeldbochten zitten. Het lukt hem gemakkelijk zo'n 10 m achter Bottilini – die af en toe nog flink bij trapt – te blijven. In de eerste haarspeldbocht ziet hij dat ook VandenBongerd bij kan blijven; Vliedman heeft meer moeite en volgt op ongeveer 100 m. In de tweede haarspeldbocht – minder dan 1 km verderop – ziet hij dat die afstand snel groeit. Op zich een gunstige ontwikkeling bedenkt Gerben: twee ploegmaten in de kopgroep met verder nog twee eenlingen betekent meestal dat die twee ploegmaten het meeste werk moeten verrichten. Nu draaien ze met zijn drieën kop over kop als ze de Cipressa af zijn. Gerben bemerkt de teleurstelling in het gezicht van Bottilini als deze een keer achterom naar hem kijkt en ziet dat hij er nog bij zit. Het valt hem ook op dat zijn twee medevluchters met enige terughoudendheid hun werk doen. Van Vlieters krijgt hij – via de oortelefoon – de opdracht om vol door te gaan voor de overwinning. Kennelijk is deze van gedachten veranderd en mag Gerben nu uit de schaduw treden. Later zal Gerben horen dat Baltwinius, die ook in de ploegleidersauto zit, woest was geweest en er op had gestaan dat Gerben niet aan banden gelegd zou worden. Zijn medevluchters inschattende bedenkt Gerben dat Bottilini met zijn betrekkelijk lage sprintcapaciteit waarschijnlijk op een ontsnapping zal mikken, mogelijk tijdens de beklimming of afdaling van de Poggio die 10 km verderop begint. VandenBongerd zal een sprint met Gerben als tegenstander waarschijnlijk wel aandurven.

Als ze de Cipressa een paar kilometer achter zich hebben neemt Bottilini niet meer over. Gerben geeft met een korte felle beweging van zijn linker ellenboog aan dat er overgenomen dient te worden, maar Bottilini gebaart dat hij orders heeft om zich in te houden omdat er ploeggenoten achter hem rijden. Gerben echter, kent zijn streken en besluit hem extra goed in de gaten te houden. Als de eerste stijging van de Poggio in zicht komt hoort Gerben via zijn oordopjes van Vlieters dat er een grotere groep op ruim een halve minuut achter hen rijdt, een tijdsverschil dat langzaam terugloopt doordat een aantal renners in die groep eendrachtig samenwerkt, hoewel Vliedman en ook anderen hun best doen om die samenwerking te verstoren.

Gerben heeft niet veel tijd om na te denken over wat dit voor hem zou kunnen betekenen. Een paar honderd meter na het begin van de helling, net voor een stukje met veel bochten, plaatst Bottilini een felle demarrage; Gerben rijdt op dat moment aan kop. Zowel VandenBongerd als Gerben aarzelen een paar seconden, dan springt VandenBongerd naar voren; Gerben probeert hem zo goed als mogelijk te volgen. Als hij bij hem komt ziet hij Bottilini, die net een haarspeldbocht naar rechts is gepasseerd, zo'n 10 m rechts boven hen rijden. Hij schat dat Bottilini in de gauwigheid een voorsprong van zo'n 200 m heeft opgebouwd. Maar VandenBongerd maakt een gebaar met zijn linkerarm die langzaam op en neer gaat terwijl deze een blik op Bottilini werpt. Gerben heeft het begrepen: voorlopig werken ze samen, ze zullen niet al te snel op Bottilini inlopen zodat die zich zal leegrijden en ook om zelf krachten te sparen. Iets verderop, als ze over een bijna vlak stuk rijden ziet hij dat bij Bottilini de snit er een beetje uit is.

Gerben heeft voor de koers de route over de Poggio goed bestudeerd en weet dat de top nu op ongeveer 1 km ligt. Voor de top moeten ze Bottilini hebben ingelopen en indien mogelijk ook gelost hebben, want in de afdaling van de Poggio zou deze wel eens afstand van hen kunnen nemen. Maar mogelijk heeft VandenBongerd dezelfde gedachte: net als het diens beurt is om weer over nemen vliegt hij in volle vaart langs Gerben. Die samenwerking was kennelijk van korte duur, bedenkt Gerben. Hij verhoogt langzaam zijn tempo totdat hij zo'n 10 m achter VandenBongerd rijdt. VandenBongerd werpt wel een schichtige blik vanuit een ooghoek naar achteren maar besluit kennelijk om door te rijden. Zo denderen ze voorbij Bottilini die zich zo te zien leeggereden heeft. Als ze de top naderen sluipt Gerben langzaam in het wiel van VandenBongerd en gaat links achter hem rijden. Als hij het gezicht van VandenBongerd monstert straalt de inspanning daarvan af: hij heeft zijn tanden op elkaar staan en zijn lippen opgekruld zodat zijn gebit bijna volledig ontbloot is. Maar hier had Vlieters het over bij de start! Gerben gaat op zijn pedalen staan en springt zo naar de top van de klim. Net voor hij daar linksaf slaat, en een 6% afdaling in zet, ziet hij achterom kijkend VandenBongerd met een treurige blik in zijn ogen naar boven ploeteren op zo'n 30 m achter hem. Iets verder terug ontwaart hij ook Bottilini nog; het beste lijkt er ook bij hem vanaf. Het is nu zaak de kop erbij te houden. Denkend aan de kennis die hij onlangs heeft opgedaan over bochtentechniek tijdens een gesprek met de hoofdtechnicus van de ploeg, Dries VanBaets, gaat hij voluit de afdaling in.

Dries was een paar dagen geleden 's avonds op zijn hotelkamer bij hem gekomen tijdens een trainingsverblijf van de ploeg in de Belgische Ardennen. Hij had zijn laptop bij zich. 'Ik heb software ontwikkeld voor het berekenen van de optimale manier om een bepaalde bocht te nemen, geschikt voor allerlei soorten bochten en voor elk type renner, van wie ik de gegevens moet ingeven. Het is in het bijzonder van belang in steile afdalingen en kan dan per bocht tot een tijdswinst lijden van misschien wel één seconde of meer; zeker en vast!' Hij had geglunderd toen hij dat vertelde. 'De ploegleiding heeft er ook alle vertrouwen in en mij gevraagd uitleg te geven aan renners van onze ploeg. Wij verwachten er veel van voor de afdaling van de Poggio, binnenkort.' Hij had Gerben verwachtingsvol aangekeken. Deze had enthousiast gereageerd: 'Ik ben zeer geïnteresseerd en zou hier graag iets over willen leren.' Daarop was Dries handenwrijvend achter de laptop gaan zitten en met zijn uitleg begonnen. 'Bij de optimalisatie van de bochtentechniek houdt het programma rekening met alle relevante factoren zoals de lay-out en helling in die bocht, inclusief de breedte van de weg, de maximale leunhoek van de renner – die bepaalt hoe scheef de coureur in de bocht kan hangen – en ook renner-parameters als verhouding tussen diens massa en zijn vermogen en de luchtweerstand. Eveneens wordt meegenomen dat bij een leunhoek groter dan 32 graden er niet gepedaleerd kan worden omdat dan één van de pedalen het wegdek zou raken. Kijk, ik heb hier een ingezoomde satellietfoto van de eerste haarspeldbocht – een bocht naar rechts – in de afdaling van de Poggio.' Hij wees met een potlood naar details op het scherm terwijl hij Gerben, die naast hem was komen zitten, aankeek. 'Deze bocht is erg scherp en het is van belang om niet te vroeg te remmen; met een hellingspercentage van 6% is dat voor sommige renners best moeilijk, maar niet voor u, denk ik, vermits ge daar geen al te grote schrik voor zult hebben.' Gerben had geknikt. Dries had inmiddels een tweede afbeelding op het scherm tevoorschijn gehaald. 'Dit plaatje is een grafische weergave van de lay-out diezelfde bocht, met langs de assen afstanden in meters en ook de optimale rijcurve voor u.' Hij had met de punt van zijn potlood de loop van die curve gevolgd. Gerben zag dat deze begon aan de linker kant van de weg, langs de

binnenkant van de bocht liep en voorbij de bocht weer met een curve naar de linker kant van de weg ging; zoals te verwachten was voor een bocht naar rechts. Opvallend was dat de kromming van de curve zeer sterk was in het middenstuk en veel geringer bij eind- en beginpunten. Dries vervolgt: ‘Aangenomen hierbij is dat het droog weer is met een veronderstelde maximale leunhoek van zo’n 45 graden. Mocht het wegdek nat zijn dan zullen we een andere kromme moeten gebruiken maar daar ziet het op dit moment niet naar uit volgens de weersverwachting. De verschillende kleuren van de ideale kromme geven aan wat ge moet doen of laten op die stukken.’ Hierop had Dries in detail de te volgen optimale lijn en bijbehorende handelingen doorgenomen; handelingen als remmen, freewheelen en weer snelheid maken. Eerst voor de eerste haarspeldbocht na de top van de Poggio en daarna voor nog een vijftal bochten in diezelfde afdaling. ‘Kernpunt bij alle bochten in afdalingen is,’ had Dries gezegd, ‘dat ge telkens zo laat mogelijk remt en vervolgens met betrekkelijk lage snelheid – doorgaans freewheelend – het grootste gedeelte van de ronding maakt, om daarna snel weer vaart te gaan maken. Bijvoorbeeld bij de eerste haarspeldbocht in de afdaling van de Poggio gaat ge binnen slechts 22 m van ruim 65 km/u terug naar 36 km/u, om vervolgens licht remmend met 28 km/u freewheelend het middenstuk van de bocht te nemen.’ Terwijl hij dit vertelde had hij telkens de betreffende stukken in de curve aangewezen met zijn potlood.

Bij de eerste haarspeldbocht in de afdaling van de Poggio aangekomen schat Gerben in waar de optimale lijn – zoals Dries die getekend had – ligt en volgt deze, eerst met zijn ogen dan met de fiets. Eerst op topsnelheid, vervolgens remt hij voluit af op ongeveer de juiste plek en volgt ook verder zo goed als mogelijk de instructies van Dries op. Dit herhaalt hij in alle daarop volgende bochten. Als hij ook de laatste bocht zonder kleerscheuren is gepasseerd ziet hij VandenBongerd en Bottilini zo’n 10 m boven hem in de afdaling naar die laatste bocht toe. Vlieters roept in zijn oortelefoon dat hij een voorsprong van 15 seconden heeft met ongeveer nog 3 km te gaan. Hij roept iets van ‘voluit gaan!’ maar Gerben wordt afgeleid door een orgie van geluid afkomstig uit geluidboxen ergens in een plantsoenstrook langs de weg. Er klinkt paardengehinnik en -gebries en de geroep van scanderende stemmen. Gerben echter concentreert zich op het laatste stukje van de afdaling en laat de herrie snel achter zich.

Onderaan de Poggio gekomen, in een bocht naar rechts botst hij bijna tegen een motor met een cameraman erop die even vaart heeft geminderd. Gerben realiseert zich dan pas echt dat de koers in vele landen op de TV te volgen is. Zijn familie zit zeker te kijken. Die gedachte brengt hem voor een moment terug naar de dag dat hij met zijn broer en vader op de TV Harm Hermsen wereldkampioen zag worden. Maar hij concentreert zich weer op de koers. Zoals wel vaker bij hoge snelheid krijgt hij de bizarre gedachte dat zijn fiets in de hoogte krimpt en in de lengte uitzet, alsof je op deze manier als het ware onder de wind door fiets. Inderdaad vliegt hij vooruit alsof de luchtweerstand geen vat op hem heeft. Maar een kennis had hem eens voorgerekend dat een dergelijk effect in de relativiteitstheorie wel bekend is maar dat het hooguit om een femtometer krimp zou kunnen gaan, en dan nog alleen voor stilstaande toeschouwers. Die kennis had ook nog uitgelegd hoe klein een femtometer wel niet was. Maar Gerbens aandacht wordt getrokken door een toeschouwer – een jonge man zo te zien – die door de afzetting is gebroken met een namaak paardenkop op een stok in zijn handen. Deze draaft, galopperend als een paard, een stukje met hem mee. Gerben stuurt naar het midden van de brede weg – weg van die vent! – en laat hem snel achter zich. Achterom kijkend ziet hij even later dat die man met de paardenkop door een gemotoriseerde

agent achter de afzetting wordt gedreven. Verder weg ziet hij een tweetal renners, VandenBongerd en Bottilini waarschijnlijk, op 300 m achter hem; iets van 200 m daar weer achter rijdt een grotere groep. Met nog minder dan 1 km te gaan – het spandoek boven de finishlijn is reeds zichtbaar in de verte – weet Gerben dat hij gaat winnen.

Vlak bij de finishlijn hoort hij, naast alle andere herrie, ook nog het versterkte geluid van een commentaarstem die, in het Italiaans, de wedstrijd lijkt te verslaan. Af en toe hoort hij zijn naam tussen de waterval aan woorden, waarop telkens met geschreeuw wordt gereageerd door een deel van het publiek. Hij verstaat niet wat er geroepen wordt maar de geluiden klinken erg vijandig.

Hij hoopt dat Moniek ook al in San Remo is dan kunnen ze dit gedoe zo snel mogelijk verlaten. Met die gedachten zet hij nog even aan, trekt – zoals het hoort – zijn shirtje recht en glijdt met een zegevierend gebaar, de armen in V-vorm in de lucht, over de eindstreep. Het nogal schrale gejuich en applaus van het publiek achter de dranghekken wordt ruimschoots overstemd door herrie uit geluidsboxen die voluit het geluid van hinnikende en briesende paarden uitbraken. Van een groepje vlakbij, voornamelijk jonge mannen, ziet hij de branderige ogen in de van haat vertrokken gezichten die onverstaaanbare kreten zijn richting uitspuwen. Kennelijk is hij voor deze gasten een soort uitverkorene voor hun haatgevoelens!

Maar Gerben laat zijn ogen verder dwalen over het publiek achter de dranghekken, zoekend naar enig teken van de aanwezigheid van Moniek.

San Remo

Als Gerben de volgende ochtend wakker wordt merkt hij dat hij op zijn rug in een bed ligt. Boven hem hangt een kroonluchter aan het wit-bepleisterde plafond met daarop grillige, speels bewegende lichtpatronen, kennelijk veroorzaakt door reflecterend zonlicht op een door wind bewogen wateroppervlak. Hij herinnert zich het hotel op een kleine landtong in de Middellandse Zee waar hij en Moniek de avond daarvoor een kamer hebben betrokken; de avond na de koers. Pas dan realiseert hij zich dat hij gisteren Milaan-San Remo heeft gewonnen: hij heeft al die betweterige journalisten, die hem al hadden afgeschreven, op hun nummer gezet! En natuurlijk, hij heeft vanzelfsprekend ook de concurrentie het nakijken gegeven. Hij ziet dat Moniek rechts naast hem ontspannen op haar buik ligt te slapen. Hij buigt zich na haar toe terwijl zijn linker hand onder het dekbed glijdt en zachtjes haar billen aait. Hij verwondert zich – als gewoonlijk – over de raadselachtige aantrekkingskracht van de welgevormde rondingen en de zachte stevigheid daarvan. Ze kreunt glimlachend in haar halfslaap als Gerben haar wang kust en fluistert: ‘Sluimer nog maar even zacht, schitterende merrie.’

Gerben gaat mijmerend op zijn rug liggen met zijn twee handen onder zijn hoofd; zijn ogen glijden weer over het plafond. De chaotische taferelen van gisteren, net na zijn finish, komen weer bij hem op: De felicitaties van VandenBongerd en Bottilini, die net na hem over de eindstreep kwamen, als tweede en derde. Later kwamen ook Vliedman, Vlieters en ook andere stafleden van zijn ploeg hem gelukwensen; hun stemming – behalve die van Vliedman – leek uitgesproken uitbundig. Vliedman kon de teleurstelling over zijn eigen – ietwat tegenvallende – prestatie niet helemaal verhullen. Al die felicitaties werden aanvankelijk nog overstemd door kabaal komend van de via geluidsapparatuur afgespeelde paardengeluiden. Wat later – nog voor de officiële huldiging – werden de demonstranten en hun geluidsapparatuur door politie verwijderd. Van die huldiging kan hij zich nu niet zoveel meer herinneren. De gebruikelijke interviews met de pers daarna waren

ongeveer verlopen als te verwachten viel. Vragen over zijn mening aangaande het vermeende paardenhart en de demonstraties van de complotdenkers, zoals de journalisten de demonstranten steevast noemden, werden door Gerben beantwoord met iets in de trant van: ‘Hinderlijk, maar ik had er niet echt last van, ik heb me geconcentreerd op de wedstrijd.’ Eén Italiaanse journalist bleef maar doorzeuren over het paardenhartverhaal: ‘Could you please comment on rumours related to your horse heart?’. Gerben had geprobeerd hem minachtend aan te kijken en geantwoord: ‘No further comment!’

Hij kijkt even naar Moniek die zich in haar slaap nog eens lekker omdraait. Iets na de huldiging las hij haar sms-je: ‘Vertraging; 3 uur te laat op het vliegveld van Nice aangekomen; ik zie je tegen zessen in de door jullie ploeg gehuurde zaal.’ Er waren nog veel meer berichten op zijn mobiel – onder meer van zijn ouders en broer, en ook van kennissen – maar daar zou hij later wel op reageren.

De ploegleiding had een hotel afgehuurd, iets buiten San Remo, voor de hele ploeg Vedol-Adma-Qef/TT, met inbegrip van de begeleiding en aanverwanten. Aan het eind van de middag troffen meeste betrokkenen elkaar in een grote zaal voor iets dat op een receptie leek; een buffet was voor iets later gepland. De sfeer leek tamelijk vrolijk maar Gerben voelde bij de meeste ontmoetingen en felicitaties iets van een bedrukte stemming, hetgeen niet zozeer bleek uit de gebruikte woorden maar meer uit de toon waarop deze werden uitgesproken en ook de peinzende blikken waarmee sommigen hem aankeken en uit de gefronste voorhoofden daarboven.

Ploegleider Vlieters was in gesprek geraakt met commercieel CEO van de ploeg, Pluimstra. Hij zag die twee, even later met Baltwinius er ook bij, druk overleggen over het al dan niet nemen van gerechtelijke stappen tegen Gazzetta dello Sport en Bruno Mulo van Direzione Democratico wegens smaad. Dit vertelden ze toen Gerben hen opzocht en nadat zij hem nogmaals op de schouder geklopt hadden wegens zijn fenomenale prestatie. Ook hierbij voelde Gerben weer alsof hij geluk gewent werd met de handrem aangetrokken. Behalve bij Baltwinius: deze was bijzonder opgetogen en had het weer over de wondere werking van kefir en vroeg Gerben – goed hoorbaar voor een aantal mensen die in hun buurt stonden – belangstellend naar zijn spijsvertering. Gerben was allang blij dat hij – mogelijk uit kiesheid – niet naar ‘de mest’ vroeg. Gerben had naar waarheid en met een ietwat gedempt stemvolume geantwoord dat alles ok was; inderdaad, was de mest sinds hij – in ploegverband – regelmatig kefir at uitstekend en kwalitatief redelijk in overeenstemming met Baltwinius’ vroegere beschrijvingen. In een ietwat krampachtige sfeer leek die middag zich voort te slepen.

Totdat Moniek kwam. Het was even na vijven toen ze de zaal betrad. Of het vanwege het weerzien met hem was of door zijn overwinning eerder die dag was niet duidelijk voor Gerben, maar de vrolijkheid straalde van haar gezicht. Het kwam Gerben voor dat de hele zaal oplichtte en dat haar vrolijkheid op de aanwezigen overging. Door de stilte die viel met haar binnenkomst – je zou zeggen dat iedereen zich afvroeg hoe zij zich zou houden – was het voor allen goed verstaanbaar toen ze Gerben toeriep: ‘Jij wachtte vast op jouw merrie?’ Een aarzelend gelach was te horen; ook Gerben moest wat lachen. Maar een luid lachsalvo volgde toen Baltwinius haar zin in het Engels vertaalde – voor hen die geen Nederlands verstonden – en luid en aanstekelijk lachend zei, met iets olijks in zijn houding terwijl hij zich tot Gerben wendde: ‘You have been waiting for your mare, is n’t it?’

Daarna was de toonzetting van de gesprekken veel luchtiger geworden en bijna iedereen sprak nu met meer enthousiasme over de riante overwinning van Gerben en van de hele ploeg. In een kort toespraakje tijdens het diner had Gerben de hele ploeg nogmaals bedankt voor hun inspanningen tijdens de koers. Dat hij hierbij in het bijzonder naar Dries VanBaets, Barney Bright, Jürgen Schultz, Enzo Berrini en Radon Ivanitch keek zullen weinigen hem hebben kwalijk genomen.

Net voor hun vertrek die avond uit de feestzaal werden hij en Moniek nog even aangesproken door Dries. Deze had de hele dag meegereden in de ploegleiderswagen, met daarin behalve Vlieters ook nog de ploegarts, Ben Krijp, maar ook Baltwenius. Deze laatste was furieus geworden toen Vlieters via de oortelefoon tegen Gerben had gezegd dat hij moest knechten voor Vliedman. VanBaets glimlachte toen hij vertelde: ‘Baltwenius voerde aan dat u de sterkste in koers was en dreigde zelfs het co-sponsorschap van QefiTT te heroverwegen. Maar het was allemaal al niet meer nodig toen Vliedman moest lossen. Vlieters was uiteindelijk ook erg content met uw overwinning die we op een scherpje in de wagen konden volgen. De rest, en zeker Baltwenius, ging volledig uit hun dak!’

Gerben glimlacht onwillekeurig als hij aan de afgelopen dag terugdenkt, en buigt zich over naar Moniek, snuift haar verrukkelijke geuren op en fluistert zachtjes in haar oor: ‘Wat een prachtwijf!’

Verantwoording

Bij de beschrijvingen van de route van de klassieker Milaan-San Remo is uitgebreid gebruik gemaakt van de sites <https://www.touretappe.nl/milaan-san-remo-2022/> en <https://www.google.com/maps/place/Via+Grossi+Bianchi,+18038+Sanremo+IM,+Itali%C3%AB/@43.8276997,7.8147545,404m/data=!3m1!1e3!4m5!3m4!1s0x12d27537b98887fd:0xc76923ca2e8d3a64!8m2!3d43.8325542!4d7.8121735>. De adviezen van Dries VanBaets aan Gerben voor de afdaling van de Poggio zijn gebaseerd op software als beschreven in <http://HHoextra.nl/Considerations>.